

4.mai

0
varen 79

nr. 7

AV INNHOLDET:

OSLOEDELSEN GJØR SJØLKRIKK
KADERFOSTRING - NÅ ELLER ALDRI
LES TIL SOMMERLEIR
M. M.

REDAKSJONELT

Kaderfostring! Et vakkert ord å smykke seg med. Hva slags kriterier skal legges til grunn for fostringa. Kåre stiller spørsmålet "nå eller aldri". Osloledelsen rykker denne gangen ut med sjølkritikk for omorganiseringa. Ellers er dette nummeret prega av at debatten blomstrer. Alkoholspørsmålet vies denne gangen et innlegg fra Laffen som svarer "Måtehold". Militærdebatten ruller framover med Marius' "Styrk NATO!", et innlegg som bør egge til skarp strid i spaltene framover. Anders spør om vi har et sekterisk parolegrunnlag for 21. august, ellers tas samskipnadspolitikken til forbundet og studentersamfunnets rolle opp til debatt. Stå på kamerater!

INNHold:

Osloledelsen gjør sjølkritikk.....	s. 3
Kaderfostring - nå eller aldri?	s. 6
DEBATT: Alkohol og klassekamp 2	s.11
21. august	s.14
DNS i Oslo - En klamp om foten for NKS	s.16
Styrk NATO !	s.17
Vi trenger en samskipnadspolitikk	s.20
Les til sommerleir	s.23
Til alle som er ferdig med utdanninga	s.24
Er 3.verdenerteorien feil ?	s.25

OSLO -LEDELSEN GJØR SJØLKRIKTIKK

DENNE SJØLKRIKTIKKEN ER FRA UDS I OSLO(UNDERDISTRIKTSSTYRET I OSLO AKP VED - UNIVERSIETET I OSLO). UDS ER ET PARTIORGAN SOM ETTER OMORGANISERINGA I NKS-LEDELSEN SIST SOMMER HAR HATT ANSVARET FOR LEDELSEN AV NKS-LAGA I OSLO, BAKGRUNNEN FOR SJØLKRIKTIKKEN GÅR FRAM AV TEKSTEN.
VI FØLGER SJØLKRIKTIKKEN ER VIKTIG FOR ALLE MEDLEMMER Å SETTE SEG INN I, BÅDE FOR DEN GIR ET GODT INNBLOKK I PROBLEMENE SOM NKS OSLO STRIR MED OG FORDI SJØLKRIKTIKKEN REISER FLERE VIKTIGE PRINSIPIELLE SPØRSMÅL VED PRAKTISERINGA AV DEN DEMOKRATISKE SENTRALISMEN I NKS.

SJØLKRIKTIKK FRA UDS.

Vi la på årsmøtet i NKS fram en sjølkritikk på den udemokratiske måten omorganiseringa ble gjennomført på. Årsmøtet forkasta sjølkritikken fordi den ikke behandla det ideologiske grunnlaget for UDS' avvik. Årsmøtet mente at UDS måtte ta et oppgjør med den feilaktige ideologien om sjølkritikken skulle bli ei kraft, ikke bare tomt prat.

Denne sjølkritikken kommer seint. Vår preksis siden årsmøtet har ikke vært ei bedring. Vi har tvert i mot brutt viktige vedtak fra årsmøtet som tok sikte på å styrke den demokratiske sentralismen. Dette viser at årsmøtet hadde helt rett når den stilte søkelyset på ideologien og den politiske linje i UDS' ledelse.

eksamener/hovedfagsoppgaver og en viss politisk oppløsning i UDS har redusert kapasiteten. I januar, februar og halve mars har vi bestått av 2-3 personer. Dette er uten tvil en del av forklaringen på at vi ikke har hatt noe reelt initiativ og lede organisasjonene. Vi vil kritisere oss sjølkritikken for at vi i denne tida ikke har lagt problemene fram for organisasjonen for å løse dem, men "bitt tenna sammen".

Årsmøtet i partiet valgte et UDS av gamle travere" og med lite nytt blod. Valget var skeivt. Det tok ikke hensyn til behovet for å fostre nye folk, som omorganiseringa forutsatte måtte skje.

OMORGANISERINGA.

Den ble gjennomført fordi vi hadde et akutt og stort problem med folk til å lede organisasjonen, det var for få til å lede både partiet og NKS med to distriktsstyrer. Samtidig

SITUASJONEN I UDS.

Først noen fakta om UDS. Vi er blitt kraftig redusert etter valget på partiårsmøtet i juni. Sjukdom, store

ig ble noen folk overført fra NKS sentralt til UDS i Oslo/Universitet/skoler. Tross dette, som kadermessig var en viss styrking av Oslo, kunne ikke omorganiseringa løse problemene før det ble stilt spørsmål ved den politiske linja vi skulle lede etter. Det var store mangler ved demokratiet i organisasjonene, medlemmene ble ikke politisk mobilisert til å løse organisasjonens problemer og til å utvikle den politiske linja vår. Samtidig, og nøye forbundet med dette, ble vår ledelse av organisasjonene subjektivistisk, linja ble utforma i våre hoder isolert, ikke gjennom diskusjon og oppsummeringer i medlemsmassen. Dette er i sin tur en viktig grunn til at det ikke vokste fram nye, ledende folk som skulle lede organisasjonen.

Omorganiseringa ble gjennomført over hodene på medlemmene. Dere ble ikke presenert for det viktige spørsmålet: Hvorfor er det for lite folk til ledelsen? Heller ikke for spørsmålet: Hvilke problemer reiser det at vi ikke har et DS i NKS. Åssen skal vi sikre både demokrati og sentralisme?

Det vi la opp til, var en rask og effektiv omorganisering, uten politiske diskusjoner. Det hadde vi ikke "tid" til, pga. viktige oppgaver som måtte løses i høstsemesteret. På denne måten gjorde vi det vi på papiret advarte mot i begrunnelsen for omorganiseringa, -vi gjorde den til et teknisk spørsmål, uten å stille spørsmål

ved årsakene til problemet, uten å mobilisere medlemmene til å hjelpe oss til å løse problemene.

Konsekvensen er at UDS i vinter har vært trengt ennå lenger opp i et hjørne enn vi var i sommer. Problemet har bare økt.

HVA GJORDE VI ETTER ÅRSMØTET?

Årsmøtet i NKS fatta et vedtak om situasjonen som pekte på behovet for intern konsolidering på politikken, store avvik fra den demokratiske sentralismen og på ledelsens subjektivistiske feil. En del vedtak om åssen medlemmene skulle kontrollere at UDS fulgte opp årsmøtet og om åssen planen skulle utarbeides ble fatta. Vi har ikke innkalt til noe oppfølgingsmøte av årsmøtet, ikke brukt metoden med formannskonferanser derogså NKS-formennene møter og ikke skrevet noe ny sjølkritikk, -før nå.

Studieplanen var ikke ute i org. før i februar, vårplanen er ikke endelig utforma, det er ikke satt i gang systematisk arbeid med de viktige underordna oppgavene som DNS, I.mai, KK-, før nå.

INGEN KORRIGERING AV LINJA.

Sammenlikner vi med før årsmøtet er det ikke skjedd noen viktige endringer. I realiteten har vi neglisjert NKS-årsmøte og ført videre mye av de feila vi har gjort før. Noen eksempler: Kapasiteten vår var i vinter uansvarlig liten. Dette har vi sett på som vårt problem, som medlemmene ikke har hatt noe med. Vi

har summert opp problemet med at studiene ble for internistiske, dvs. at vi ikke retta studierbeidet inn mot å slå bedre utad. Men sjøl om dette har vært et problem i alle laga som vi har studert, er ikke dette summert opp og metoder for å rette opp feilen ikke diskutert med lagsledelsene i NKS. I beste fall har vi pekt på dette som et problem for ben av dere. Men ikke gått systematisk til verks og utvikla metoder for å rette på det. Det til tross for at det er lag som har løst dette problemet bra og har stor framgang. To av de fire studiene for utvalgte kader som skulle settes i gang, er ikke kommet i gang. Problemet er ikke tatt opp med lagslederne, sjøl om dette truer effekten av hele kampenja for å fostre nye folk.

Det er ingen grunn til male situasjonen kolsvart. Den er ikke det. Men vi vil her trekke fram eksempler på fel vi har gjort som viser at det er et system i feila, -som bl.a. viser at årsmøtet i NKS hadde veldig mye rett da det la stor vekt på den demokratiske sentralismen i forbundet. Årsmøtet hadde også mye rett når det pekte på at UDS var proppen og flaskehalsen.

HVA ER DET IDEOLOGISKE GRUNNLAGET FOR DISSE FEILA?

Vi syns to ideer er en slags gjengangere når vi har stått overfor problemer i ledelsen av underdistriktet.

Den ene er: "Nå står det så dårlig til blant medlemmene at om vi viser dem at ledelsen har så store problemer (kapasitet, eksamener etc.), da går alt i stå." En slags frykt for å vise svakhet.

En annen gjenganger er: "Hvis ikke vi kan løse problemene, åssen skal da medlemmene kunne gjøre det". En vitebest holdning.

Den første var aktiv da vi omtrent la ned UDS, men heller ikke da så vi det som en betingelse å informere, mobilisere dere. Den andre ideen ligger bak det at vi så på UDS som et langt sterkere politisk organ enn årsmøtet i NKS, formannskonferanser og medlemsmøter som fatter vedtak.

Felles for begge ideene er en under vurdering av medlemmene og et syn på seg sjøl som heltene. Dette står i skarp strid til å kunne utvikle en politisk linje etter meningsbrytninger og oppsummeringer blant medlemmene der UDS skal være en slags "foredler". Vi mener jo at vi har en del erfaring, har et visst politisk nivå, som gjør det mulig å "foredle" råstoffet. Men uten råstoffet er vi sjølsagt ingenting.

Ideene står også i skarp motstrid til vår oppgave ikke bare er å lede etter politiske linjer vå utvikler i organisasjonene, men ei oppgave er å fostre nye folk til å kunne lede avsnittet. Dette må til om vi ikke har tenkt å bli stående på stedet hvil de neste hundre årene.

HVA SKAL GJØRES?

Denne sjølkritikken er ikke endelig behandlet i UDS, men skrevet av en kamerat etter diskusjoner i UDS. UDS skal diskutere denne sjølkritikken kollektivt. Men vi sender den ut nå likevel, fordi den skal være et forberedende dokument til en oppfølging av NKS-årsmøtet, en utvida formannskonferanse som er innkalt. Denne sjølkritikken har sannsynligvis feil. I

seg sjøl er den heller ikke noen garanti for at vi snur på flisa. Denne "garantien" må denne konferansen være, særlig den diskusjonen som dreier seg om planen for resten av våren. Studer denne planen (trykkes ikke her, red.) grundig og vurder de tiltaka som er skissert i forhold til denne sjølkritikken. Holder det?

KAMERATSLIG HILSEN UDS.

KADERFOSTRING NÅ ELLER ALDRI?

INNLEGGET FRA KÅRE OM KADERFOSTRING BØR STUDERES AV ALLE. KADERFOSTRINGA HAR VÆRT VANSKJØTTA I NKS OG KÅRE GÅR KONKRET TIL VERKS FOR Å PÅVISE SVAKHETER OG DE FEILAKTIGE IDEENE, SÆRLIG IDEENE I LEDELSEN I NKS. KÅRE HAR SJØL GJENNOMGÅTT ET MISLYKKA KADERKURS OG HANS ERFARINGER ER NEPPE UTYPISKE. VI STØTTER OGSÅ KÅRES OPPFØRDRING OM Å BRUKE SOMMERLEIRENE SYSTEMATISK I KADERFOSTRINGA.

Kaderfostring, nå eller aldri?

NKS er over 5 år, og ennå er det ikke utarbeidet et systematisk opplegg for kaderfostring. Dette er meget kritikkverdigg, når man tar i betraktning de materielle forhold NKS arbeider under. På skolene og universitetene er det naturlig åvgang en til to ganger i året, noe som tilsier stor gjennomtrekk av medlemsmassen. Et slikt forhold skulle tilsi at NKS må ha en spesiell fostrings- og

rekrutteringspolitikk, der kadrene blir tatt godt vare på og raskt får anledning til å utvikle seg politisk. Dersom det ikke blir fortgang i dette arbeidet, ser det sannelig mørkt ut for NKS. Jeg mener vi snarest bør ha en landsomfattende konferanse der linjer for kaderfostring blir grundig diskutert. MAC SIER; Arbeidet med sikte på å få et fast grep på den ideologiske fostringa er NØKKELLEDDET når det gjelder å få

sveiset hele vårt parti sammen til partiets veldige politiske kamp. Løser ikke partiet denne oppgaven, vil det heller ikke kunne løse noen av sine politiske oppgaver.

Fostringa til nå.

Jeg vil påstå at de fleste lederne NKS i dag besitter, har vokst pga. eget initiativrikdom. De har studert mye, og forent det med praksis og derigjennom utviklet seg. Da NKS har mistet mange dyktige folk til partiet står et fåtall igjen til å lede bevegelsen på skolene. De har et stort ansvar hvilende på seg, så tid til sjølskolering og grunnplanskontakt er nok heller liten.

Fostringa har bestått av studiesirkler (en langdryg affære-ofte dårlig organisert), seminarer, hvor der folk har utviklet seg og lagsmøter. Både sirklene og seminarene har nok ikke vært arrangert for ofte. På grunn av stor gjennomtrekk i lagsstyrene har utbyttet på lagsmøtene blitt redusert noe da de "flinke" kadrene er opptatt med oppgaver utafor lagene.

Det er m.a.o. vært liten kollektiv læreprosess i NKS som har ført oss i en situasjon med få ledere. De vokser ikke på trær, men alle kan gjennom beviest kollektivt arbeid bli dyktige kadre som NKS kan bruke på et eller annet styretrinn eller på andre områder.

Fostring er viktig.

I mitt lag har folk meldt seg ut pga. at de mente at NKS ikke tilførte dem noe politisk el. sosialt. Selv må jeg innrømme at 95% av det jeg kan, er tilført gjennom egne studier og praktisk arbeid, tatt på eget initiativ, i den tiden jeg har vært medlem. Nå skal det jo i sannhetens navn sies at NKS ikke har vært inne i sin beste periode de 2 siste årene, men det er ingen unnskyldning for at kaderfostringa er stebarnlig behandlet.

Fostring-ett skrekkeksempel.

Eksempel på hvordan fostringa ikke skal gjennomføres, er det som skje

-dde i oslo i vår. Dette har forøvrig vært praksis i lengre tid. Når ledende folk skal avløses, blir det i all hast kjørt ut en skoleringskampanje for å skaffe erstattere. Folk fra høyere organer plukker ut

de som skal skolerers. Det er som oftest kadrer med store politiske oppgaver fra før. Det blir m.a.o. "broilerkurs"-noen faller av naturlige grunner (nok å gjøre fra før) fra og ledelsen er så som så- ofte idealisme i både gjennomføring og planlegging. Det ble startet opp flere kurs. Mange av de som var plukket ut, stilte seg skeptisk til opplegget, men ledelsen garanterte at denne gangen skulle alt klaffe - de hadde planlagt dette nøy. Bare 25% av kursene kom igang og er gjennomført etter planen. Det visste seg at det var satt folk til å lede kurs enda de ikke hadde tid og krefter til det- de møtte rett og slett ikke opp. Sånt må da for svingende kunne unngås viss men ikke har mistet talens bruk. Skjønner ikke ledelsen at slik praksis svekker tilliten til NKS og sprer misnøye blant kadrene ?

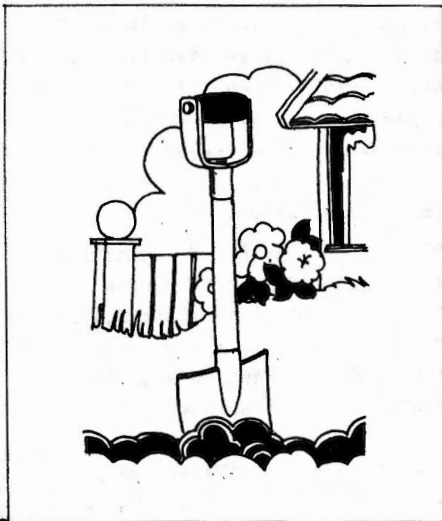
(Unnskyld den sure kritikken, men jeg kunne ikke la være)

De som ble gjennomført har kommet fra det med hederlige resultater. Der hadde ledelsen grep om innhold og organisering.

Om kaderfostring.

Noen erfaringer på hva som skal til

for at kamerater skal vokse politisk. -Forpliktende forhold til politikken. Folk har fått ansvar for et konkret område. Det er ikke tilstrekkelig å gi kamerater ansvar som lagsleder, styremedlem e.l. De må få konkret greie på HVA de skal gjøre, HVORDAN de skal gå fram for å løse oppgaver, HVEM de skal jobbe sammen med, HVA de skal studere osv.

-kollektive studier av eget og fildens materiale. Dette gjør kameratene sikrere i den eksterne kampen. De har en plattform av argumenter å stå på.

-Kollektiv gjennomgang av argumenter og innlegg før eksterne konfrontasjonsmøter, allmøter, standdisk. og veggavisskriving.

-Kollektiv oppsummering med person-

kritikk. Dette er viktig for at kameratene skal lære av feil og bygge videre på sine sterke sider. -Utbygge et sosialt miljø slik at kameratene trives og er sammen utenom studietiden.

-Hjelpe kamerater med personlige problemer(faglig,privat,familiemessig eller økonomisk)

KARRIEREKRITERIER I NKS.

Forrige landsmøte skapte følgende kriterier:

-Stå på riktig side i linjekamper. Du måtte ha stått på sentralstyre sitt standpunkt i taktiske og prinsipielle spørsmål i tiden før nominasjonen. Avvisning av opposisjon - redsel for motsigelser. Resultat; Fikk inn ja-folk som i stor grad produserte ledelsens feil.

-Det politiske nivået til kamerater ble avgjort i interne diskusjoner.Gode pratmakere ble gjerne foretrukket. Dette utelukker en rekke kamerater som har andre kvaliteter, men som ikke blir lagt merke til.

(-rståelsen for demokratisk sentralisme var svak. Det ble gjort lite undersøkelser blant medlemmene når ledelsen hadde linje- og plandisk. Man evnet lite å lytte til massene. Det finnes sjølsagt flere kriterier, men disse var ofte de viktigste. Jeg mener at neste landsmøte må slå fast andre kriterier der

evnen til å lede massene, evnen til å tenke sjølstendig, evnen til å gå mot strømmen, evnen til å fordype seg i faget sitt etc. må stå sentralt,

Problemer i fostringa.

For det første må linjer for denne utvikles så rørt som mulig.Vi må på relativt kort tid fostre ett nytt sjikt av ledelse på:

Sentralstyrenivå

Distriktsnivå

Storlagsnivå

Frontkadre

Vi må diskutere hvordan disse kameratene skal utdannes og utvelges til ledende kadrer iNKS. For det andre mangler vi folk. Jeg har liten tru på at mangelen kan avhjelpes ved om-disponeringer, sammenslåing av lag etc. I hovedsak må det skje ved nyrekruttring. Det betyr at rekruttering blir en sentral oppgave i tia fremover. Nyrekruttede vil utvikle seg raskt dersom vi har en riktig ledelse og et konkret fostringprogram. MAO SIER:

Det er massene som er de virkelige heltene: selv er vi ofte barnslige og uvitende. Begriper vi ikke det, kan vi ikke gjøre regning med å til-egne oss minimale kunnskaper engang. Moralen blir at friskt blod både må og kan vi satse på.

LAGA MÅ MOBILISERES.

Jeg vil ikke her legge fram noe forslag til konkret plan for hvoorda fostringa skal legges opp til

høsten. Jeg mener likevel det er viktig å få slått fast enhelt avgjørende forutsetning for at vi skal kunne lykkes i dette arbeidet: at laga sjøl må være drivkrafta. Deres som fostringa blir et anliggende mellom den nåværende ledelsen og nien lovende ferskere kamerater som blir "tatt hånd om" av ledelsen er jeg sikker på at vi ikke vil lykkes. Laga må få konkret kjennskap til kaderproblemene i NKS, bli medi å utforme den politiske linja, sjøl være med på å utpeke hvilke kamerater som bør være med på eventuelle kaderfostringskurs og være aktive i å følge opp disse kameratene. Ledelsen av fostringa på alle nivå har plikt til å informere laga om sitt arbeid.

SOMMERLEIRENE VIKTIGE I FOSTRINGA.

Sommerleirene gir særlig de store byene en utmerket anledning til å starte opp dette arbeidet allerede

nå. Det må også være en viktig oppgave for sentralsstyret å sikre at laga utenfor disse byene blir gitt oppgaver på leirene og at de på en eller annen måte blir dratt med i forberedelsene til leirene. Sommerleirene skal ha en ledelse på mange nivå. Jeg veit at de forskjellige DSene planlegger å ta mange grundigere på forberedelsene, år enn tidligere m.h.t. å trekke folk med. Jeg mener det er viktig at det er særlig viktig å legge vekt på at kameratene som blir dratt med i forberedelsene får anledningen til å sette seg inn hovedtemaet for leirene - Kina. Jeg tror også det er viktig å være dristige i utvelgning av folk til disse oppgavene.

Dersom dette blir gjort etter de retningslinjer jeg har skissert ovenfor vil det kunne gi kaderfostringa til høsten en flyende start.

KÅRE

Alkohol og klassekamp 2

Svar til "Måtehold" i 4.mai nr. 1-79

I "4.mai" nr. 1-79 hadde jeg et innlegg der jeg forsøkte å trekke opp ei linje for en kommunistisk alkoholpolitikk. "Måtehold" svarer i samme nummer. Han hevder at det er mange ting vi er enige om, men unngår dessverre å presisere hva dette er. Derimot markerer han uenighet på to punkter, nemlig hva som er den riktige alkoholpraksisen, avhold eller måtehold, og hva som er hovedårsaken til alkoholproblemet, kapitalismen eller alkoholtilgangen. Jeg skal derfor kort ta opp disse.

HOVEDÅRSÅKEN TIL ALKOHOLPROBLEMET.

"Måtehold" skriver: "I de kapitalistiske landa herjer krisa. Den fører til skjerppe klasseundertrykking, de økonomiske og sosiale forholda forverres. Dette utgjør hovedårsaken til alkoholproblemet". Hvordan vil du da forklare at alkoholforbruket i 1978 for første gang på flere tiår gikk ned? Og hvordan vil du forklare at det totale alkoholforbruket den tida polstreiken varte gikk ned med rundt 30 prosent, når en regner med den virkning som svenskesprit, økning i illegal hjemmeproduksjon, smuglersprit o.l. hadde? Hvordan vil du forklare at belegget på avrusningsstasjonene ble redusert, at antallet arrestasjoner for offentlig fyll o.l. gikk sterkt ned?

Mitt syn er at du har et mekanisk syn på forholdet mellom kapitalisme og alkoholproblem. Naturligvis er kapitalismen ei hovedforutsetning for alkoholproblemet i Norge, ettersom den har skapt en masseproduksjon og massespredning av alkohol som var ukjent i tidligere historiske epoker. Men hovedsaken er at alkoholproblemet kan variere drastisk også innafor kapitalismen, og det er vår plikt å kartlegge de lovene som skaper denne variasjonen, og sørge for at alkoholproblemet blir så lite som mulig under kapitalismen. Dette betyr bl.a. at det er nødvendig med en særegen kamp mot alkoholproblemet også under kapitalismen, og at vi kommunister må gå i spissen for denne kampen. Det er alt for mekanisk å sette seg ned og vente på revolusjonen og så tru at alkoholproblemet skal forsvinne. Dessuten er det heller ikke slik at alkoholproblemet eller andre rusgiftproblemer forsvinner under sosialismen. De forsvinner først når det blir reist en særegen kamp mot dem, og bare dersom denne kampen blir ført etter riktige linjer. Kina tok opp sitt opiumsproblem, og løste det på den riktige måten, nemlig ved å forby all produksjon, import, omsetning og bruk av opium, og satte igang en massekampanje for å få folk til å støtte opp om denne politikken,

samtidig som alle opiumsarkomane ved frivillighet eller tvang ble nødt til å slutte. Det var altså ikke sånn at opiumsproblem- et forsvant av seg sjøl. Når det gjelder alkohol, kan en nok si at Kina har et lite alkoholproblem idag, men det ville være illusjonsmakeri å hevde at det ikke finnes. Der alkohol blir omsatt og spredd, der vil det alltid oppstå alkoholproblem. Og der alkohol blir omsatt og spredd i masseomfang, der vil det også oppstå alkoholproblem i masseomfang. En kamerat jeg har prata med fra det Svensk-Kinesiske Vennskapsforbundet, som hadde vært bosatt i Kina i to år, hevda at han visste om to personer som han med sikkerhet kunne si var alkoholister, hvorav i alle fall den ene hadde pådratt seg sin alkoholisme etter frigjøringa. Dette høres naturligvis lite ut, og er det også, men det stikker hull på myten om at alkoholproblem ikke finnes under sosialismen. Dersom en kan tenke seg at liknende tilfeller også finnes utenfor den nevnte kameratens sikkert begrensede omgangskrets, må en likevel slutte at antallet alkoholister i Kina sikkert ikke utgjør noe lite antall. Det vi likevel må kunne slå fast, er at i sammenligning med Norge, har Kina et relativt lite alkoholproblem. Jeg kjenner ikke godt nok til alle årsakene til disse forskjellene, men kan nevne at kinesere også utenfor Kina historisk har vært kjente for sitt måtehold i omgang med alkohol. Videre at den framtrepende selskapsdrikken ved nesten alle anledninger i Kina er te. Videre igjen at ei flaske brennevin i Kina koster 4-5 yuan, dvs. omtrent 5-7 prosent av ei vanlig månedslønn, dvs. at alkohol i Kina relativt sett er økonomisk lite tilgjengelig for det store flertallet av befolkningen. Undersøkelser her i Norge viser også at det er folk med best

råd som drikker mest. Av en undersøkelse som ble foretatt i oktober 1978 framgår det at i Norge hadde halvparten av alle spurte med ei inntekt under 50 000 ikke smakt brennevin siste året, mens tilsvarende tall for dem med inntekt over 100 000 var 16%. Av samme undersøkelse framgår det også at av dem som drikker brenne-

vin, drikker de med høyest inntekt mest hver gang, og de drikker oftest. Det ser altså ut for at det kan være de samme lovmessighetene som styrer alkoholforbruket i Norge og Kina.

"Måtehold" skriver om Sovjet: "I det sosialistiske Sovjet var det ikke forbud, alkohol var tilgjengelig, men alkoholisme og fyll var ikke noe stort problem". For det første er det viktig å ha klart for seg at da revolusjonen ble gjennomført var det forbud mot alkohol i Sovjet, forbudet ble innført i 1916, og

nomsnitt, DNS ble gjort til hovedoppslag i tre numre av studentavisa "Universitas" som er redigert av profesjonelle journalister. Det viser betydning forumet hadde da. Blant deltakerne på møtene var utvilsomt mange ferske studenter som fikk sitt første med NKS gjennom våre innlegg.

For det andre: DNS er et overvintringssted for den progressive bevegelsen. Uten DNS-styret ville det overhodet ikke vært avholdt progressive politiske debattmøter for studentene. Uten DNS-styret ville det ikke hengt en veggavis på SV-fakultetet. DNS-styret har dessuten laget storparten av en progressive propagandaen som har vært spredd på Blindern.

Min oppfatning er at DNS-forumets formtvinger fram praksis fra styremedlemmenes side.

Det må arrangeres møter. Det må propaganderes for dem. Til hvert møte må det legges opp en politisk linje. Det er også kjent at det er få politiske oppgaver som er så lærerike som DNS-jobbinga. Det har også sammenheng med den tvangen til aktivitet og politiske diskusjoner som ligger i selve DNS'form.

For det tredje: Hvis man spredde de kameratene som nå jobber i DNS rundt i lagene ville det ikke bedre en døyt på aktiviteten der. Det er en illusjon å tro at den håndfull personer som sitter i et DNS-styre skulle kunne snu opp ned på situasjonen i NKS ellers. Det eneste man ville oppnå med den tilsynelatende tiltrekkende løsning å gi opp DNS, var ytterligere passivisering og svekking. Det er et faktum at utenom DNS foregår det praktisk talt ikke politisk kamp i større omfang på Blindern.

Noen mener det ville være en fordel å komme i opposisjon. Jeg tror ikke disse kameratene har tenkt over hva det vil bety å ikke ha innleder på møtene, men måtte legge fram sin politikk to treminutters innlegg. Dessuten er jeg ytterst skeptisk til om DNS i det hele tatt ville overleve under SV-styre.

En annen ting som heller ikke bør undervurderes er den enorme propagandagevinst det ville gi SV om de slår oss i DNS.

Min konklusjon er at om vi ikke skal beholde DNS for enhver pris, så er det ikke langt unna.

JONATAN.

STYRK NATO!

MÅ S GÅR INN FOR EI OMFATTANDE REVIDERING AV PARTIETS PRINSIPPROGRAM I SYNER PÅ KRIGSFAREN OG IMPERIALISMEN: HAN MEINER AT SOSIALIMPERIALISMEN STADIG ØKENDE AGGRESJON MÅ FØRE TIL AT VI BØR GÅ INN FOR Å STØTTE OG STYRKE NATO. SJØL OM VI IKKE DELER MARIUS' ANALYSE AV NATO, MENER VI INNLEGGET HANS REISER MANGE VIKTIGE SPØRSMÅL DET ER VIKTIG Å TA STILLING TIL.

DET ER MANGE VIKTIGE SPØRSMÅL I FOR- klassen eller partiet hans alliera BINDELSE MED KRIG, MEN I DAG ER AN- seg med USA eller NATO under noko TAKELIG SPØRSMÅLET OM ALLIANSER DET omstende for å slå Sovjetsamveldet." VIKTIGSTE.

Prinsippprogrammet til AKP (m-l) sier: "...Difor kan ikkje arbeidar

FORHOLDET MELLOM SUPERMAKTENE.

Dette kunne se riktig ut i -76, da

prinsippprogrammet blei skrivi, men de siste tre åra har vist at det er galt. Sovjet demonstrerer stadig klarere at de har som mål å etablere sosialfascismen sin i alle hjørner av verden, også i Norge. Det eneste USA har demonstrert er veikhet, veikhet overfor sine gamle "interesseområder" og overfor rivalen Sovjet.

TAKTISK ALLIANSE ER ØNSKELIG.

I den grad det er mulig, ønsker vi en allianse av alle krefter i verden som vil gå imot Sovjets krigspolitikk, også supermakta USA. En allianse parallell til den kommunistene sloss for å opprette blant de "ikke-aggressive", "demokratiske" landa før og under 2.verdenskrig, mot de fascistiske aggressive landa-

Altså, Sovjet er hovedfienden, ikke USA og Sovjet isammen. Og, vi ønsker en eller annen form for allianse med USA mot Sovjet. På disse punktene må AKP omskrive prinsippprogrammet sitt.

NOEN MOTARGUMENTER.

Det er noen som argumenterer mot standpunktene mine. De aller fleste motargumentene tar prinsipielle former. Den eldste typen, som forøvrig begynner å opptre mindre hyppig, stammer fra "KUL-epoken" i norsk studentbevegelse. Det er argumenter av typen: "Arbeiderklassen kan ikke ta stilling i imperialistiske omfordelingskriger" osv. Kort sagt, du har feil fordi Lenin har sagt det.

HAR LENIN SAGT DET?

For det første, Lenin opplevde bare en verdenskrig, og hvis hans standpunkter skulle være rett referert, så taler det til hans fordel. Men jeg tror ikke Lenin ville vært trotskist under 2.verdenskrig. Hvis du leser mer enn et par sider i "Renegaten Kautsky" av Lenin, så vil du oppdage stalinisten Lenin. Les f.eks. Juniuspamfletten. (CW 22) Lenin forsvarer her en allianse

mellom de amerikanske frigjøringsstyrkene på den ene sida, og Frankrike og Spania på den andre sida - mot England under den amerikanske frigjøringskrigen. Dette enda Frankrike og Spania sloss for sine imperialistiske interesser.

Lenins syn på krig er: krig er vanskelig, du kan ikke tilnærme deg dem med en abstrakt formel, du må analysere konkret.

MER PRINSIPPIELL MOTSTAND MOT ALLIANSER.

Nå skal jeg fly med harelabb over noen flere argumenter som jeg mener går prinsipielt mot allianser. Jeg skal fortløpende servere argumentene og mine innvendinger.

- "USA er jo en supermakt" Innvending: Et av poenga med allianser er jo å forene seg med mindre fiender for å beseire en større fiende.

- "Kan ikke legge ned kampen mot USA" Innvending: Allianser innebærer selvsagt også kamp i tillegg til enhet.

- "Borgerskapet vil alltid slåss for sine interesser, og ikke for nasjonen" Innvending: En svak alliert er bedre enn ingen alliert.

- "Allianse betyr svik" Innvending: Alle kompromisser, enhetsfronter og allianser innebærer selvsagt muligheten for svik, men det må ikke automatisk skje.

- "Hvor blir det av sosialismen?" Innvending: Kinas historie var full av allianser, sosialisme blei det allikevel.

LITT OM 2.VERDENSKRIG.

For å gjøre det mer konkret. Tenk på hva som skjedde under 2.verdenskrig. Kommunistene i Sovjet, Norge, Jugoslavia og mange andre land var i allianse med de imperialistiske stormaktene USA og England. Det var en bra allianse, og den var uunnngåelig. Tyskland pressa den på oss.

Etter krigen, i -47, var de allierte fra -45 forvandla til hovedfi-

enden, og USA i ferd med å bli ei supermakt. Samtidig fortsatte degenringa i en rekke vestlige kommunistpartier. Vi må studere nærmere hva som gikk feil, bare en ting er sikkert, alliansen i seg sjøl hadde ikke skylda.

HVILKEN FORM FOR ALLIANSE ?

Jeg er betinga for NATO. Jeg skal forklare hvorfor, ved å si hva jeg ønsker meg.

Helst ville jeg selvsagt hatt et sosialistisk Norge, rusta til tenna og alliert på noe av den samme måten som Kina er med USA i dag. Men det kan jeg ikke få, så da vil jeg ønske meg et kapitalistisk Norge, tusta til tenna og utafor NATO. For selv om NATO i dag ikke er det undertrykkelsesorganet det var på 50-tallet, så kan det selvsagt utvikle seg til å bli det på ny. Dessuten mener jeg NATO gir det norske forsvaret for liten handlefrihet til virkelig å forsvare Norge. Men jeg trur ikke det går an å melde seg ut av NATO i dag, uten at det objektivt sett tjener Sovjet. Det vil føre til en finlandisering av Norge. Derfor er jeg betinga for NATO.

GRATOPPS MOTARGUMENTER MOT NATO.

Det skulle være reaksjonært av NATO å øve atomkrig i Norge. Jeg kan ikke se at det er så absolutt. Ei taktisk atombombe mot en sovjetisk militærenhet på norsk jord må da være OK, under visse omstendigheter. USA helte jo tonnevis av bomber og granater over Frankrike mot slutten av 2-verdenskrig. Det

jagde tyskerne ut, det tjente franskmenne.

"NATO-forsvaret er en illusjon og fører til kapitulasjon". Dette kan ikke være noe argument for å gå ut av NATO. Sveriges forsvaret er også dårlig, det vil bare slåss så lenge det trur det kan vinne. Det er som Stalin sier: "Borgerskapet selger nasjonen for dollars." Men forsvarsevnen avhenger også mye av borgerne som styrer forsvaret. Det fins større eller mindre krigere i borgerskapet. Folkelig press i England fikk Chamberlain erstatta med en

ganske stor kriger, Churchill. Ved å få mer krigerske borgere til makta, vil Sovjet møte mer motstand, og krigen vil vare kortere. Og vi ønsker at den 3. verdenskrig skal avgjøres på noen måneders felttog på kontinentet, framfor at vi må ligge 20 år i Hemsedal og føre folkekrig for å kvitte oss med moskva-styret.

STYRK NATO.

Til slutt, og det syns jeg er viktigst. Det er i dag faktisk NATO som holder Sovjet unna Norge og resten av Europa. NATO er i dag militært sterkere enn Sovjet. NATO kan ta Sovjet, det er bra. Men det er tendens innafor NATO til oppløsning og ettergivenhet overfor Sovjet, på samme måte som "Nasjonenes forbund" gikk i oppløsning og ikke lot seg bruke mot de fascistiske landa i mellomkrigstida. Dette er ikke bra. Jeg ønsker et styrka NATO for å fortsette å holde Sovjet unne

Dessuten ønsker jeg meg en mer krigersk norsk regjering. Dette vil også styrke kampen mot Sovjet, samtidig som det styrker Norges integritet innafor NATO. Eksemplet med Churchill viser at dette ikke bare trenger å bli fromme ønsker.

KRIGEN KAN FORHINDRES.

De aller fleste kommunister gjør ingenting med spørsmålet om krig. Enten så trur de ikke at det blir krig, eller så trur de at krig er det uansett. Men hvis Sovjet møter tilstrekkelig stor motstand, kan det slås på retrett uten at vi opplever en ny verdenskrig. På begynnelsen av 50-tallet blei USA slått på retrett, og den verdenskrigen forhindra. Jeg må innrømme at jeg ser det som lite sannsynlig at det samme gjentar seg denne gangen, men det er verdt et forsøk.

Marius

vi trenger en samskipnads politikk

KOMMUNISTENES HOLDNING TIL SAMSKIPNADENE HAR VÆRT ALTFOR LITE DISKUTERT OG LINJENE HAR VÆRT UKLARE OG DÅRLIG BEGRUNNA. VI BØR MERKE OSS AT VED UNIVERSITETET I OSLO HAR SAMTLIGE POLITISKE GRUPPERINGER UNNTATT NKS-UTFORMA EN KONKRET POLITIKK PÅ DETTE OMRÅDET. SPØRSMÅLET ER VIKTIG FORDI DET ANGÅR DET VIKTIGSTE FOR DE ALLER FLESTE STUDENTER - DERES VELFERD. VI SYNS ARNES INNLEGG ER EN GOD START, OG OPPFORDRER SPESIELT KAMERATER OG LAG SOM HAR JOBBA MED DISSE SPØRSMÅLA OM Å SKRIVE TIL INTERNBLADET.

NEI TIL STUDENTFLERTALL I SIO'S HOVEDSTYRE.

Jeg skal begrunne dette standpunktet og ta opp spørsmålet om delvis oppløsning av SiO.

Det er viktig at vi har to perspektiver på vurderinga av linja i forhold til SiO. Det ene er prinsippet å forsvare studentenes økonomiske interesser. Det andre er at vi arbeider for å vinne studentenes oppslutning om sosialismen. Det duger ikke å bare legge vekt på en av delene.

Så til spørsmålet om studentflertall. Vår linje har vært å gå inn for studentflertall i hovedstyret. Begrunnelsen for dette har vært todelt. For det ene så vil det være taktisk gunstig for å avsløre statens karakter om den brukte vetoretten mot et budsjett vedtatt i Studenttinget. Det ville avsløre hulheten i snakket om brukerstyring og de som har preika for det. For det andre så ville bra representanter i hovedstyret kunne forhindre reaksjonære og studentfiendtlige vedtak i enkelte saker. Forutsetninga for denne linja har vært at det har vært realistisk å få inn bra representanter i hovedstyret (eller presse andre). Denne forutsetninga holder ikke nå. Vi må slå det fast. Men dette er ikke nok til å gå imot flertall. Det gjør imidlertid vår begrunnelse 0 verd.

Jeg vil slå fast at linja for flertall fra vår side ikke er prinsipiell under kapitalismen. Den er taktisk.

Jeg skal argumentere for at den er taktisk feilaktig i situasjonen nå.

I Studenttinget står det to linjer imot hverandre i budsjettdiskusjonene. Ei "ansvarlig" og ei for underskuddsbudsjett og økt statlig støtte. Mitt poeng er at den ansvarlige linja står i motstrid til utviklinga av motstanden mot statens økonomiske politikk for studentene. Den ansvarlige linja splitter motstanden. Linja forsvares av Grønt Gras og Sosialistisk Offensiv med disse hovedargumentene: "De ansatte må ha trygge arbeidsplasser". "Hvis vi ikke godtar balansebudsjett blir vi hetsa av vanlige folk". "Vi må stemme for SiO's budsjett for å beholde studentflertallet i hovedstyret".

Disse argumentene består av en stolpe og to stag. Stolpen er å få beholde studentflertallet.

Hvorfor er noen få studentaristokrater så forbanna opptatt av å få beholde studentflertallet? Når du spør dem er det utflytende svar

å få. Jeg tror det er fordi de er opptatt av å få seg bein og posisjoner nå og sikre seg framover, og fordi posisjonene gir dem en viss begrensa manøvreringsmulighet.

Vi må bare registrere at aristokratene får oppslutning om den ansvarlige linja si. Det oppnår de ved å blande stolpe og stag og ved å unngå å si noe om at stolpen klemmer studentene nede og holder dem sjøl oppe. Men samtidig må vi huske at motstanden mot statens økonomiske politikk er stor.

Det som vi må gjøre er følgende: Vi må undergrave den ansvarlige linja og styrke motstanden og kamplinja. Denne er tjent med en diskusjon om brukerstyringa. Den vil vise hulheten i GG's og Sos.off's argumentasjon. Vi må drive langvarig polemikk med GG og Sos.off om fordeler/ulempes ved "brukerstyring" og linja i forhold til staten. Særlig GG står svakt her i forhold til velgermassen dees. Diskusjonen må føres i DNS, HMG, Oppbrudd og på veggaviser. Vi må oppmuntre til og drive fram ulike aksjoner mot statens studentpolitikk der vi oppfordrer GG, Sos.off og USV til samarbeid.

I det siste er det kommet forslag fra USV om ei delvis oppløsning av SiO. De har foreslått å skille ut boligavdelinga fra SiO og at kantinedrifta legges under Statens Kantiner. Endel folk sier at studentene sjøl burde ta over boligavdelinga. Argumentene for er at det forhindrer overføring av penger fra boligavdelinga og at det blir billigere. For boligavdelinga er argumentene tvilsomme. Spørsmålet gjelder fastsetting av priser for bruk av ressurser i den sentrale fellesavdelinga. Det samme kontrollproblemet vil foreligge etter utskilling, sjøl om det kanskje blir i forhold til nye institusjoner.

For kantineens vedkommende er jeg mer positiv. Studentene har sikkert landets dyreste kantiner. Statens Kantiner er mye billigere. Et krav om å legge kantineene under Statens Kantiner vil legge et press på SiO for å holde litt igjen på prisgaloppen. Vi har heller ikke noe å tape på at kravet skulle bli innfridd, tvert imot.

Det vil bli forsøkt mye splittelsesargumentasjon fra statens side mot studentene hvis kravet blir reist med stor tyngde, og kanskje særlig om det skulle bli innfridd. Men staten står svakt og vi står sterkt.

Til slutt vil jeg si at vi må holde fast på at staten er ansvarlig for student"velferden" og at vi må gå imot all utskilling som innebærer privatisering.

Arne, OSLO

LES TIL SOMMERLEIR

Et nytt hefte med stoff om bl. a. de to hovedtemaene er under arbeid på OKTOBER forlag.

Forberedelsene til sommerleirene er viktige for at utbyttet skal bli størst mulig. Det er opplagt en fare for at diskusjonen skal bli for mye preget av noen få "eksperter" som fører en diskusjon over hode på resten av leirdeltakerne. Dette må vi unngå og den beste måten å gjøre det på er at vi alle sammen forbereder oss godt.

Sjølstudium er sjølsagt bra, men vi vil anbefale at det blir arrangert forberedelsesmøter i sommer der både medlemmer og uorganiserte deltar. Vi tror dette er den beste måten å få innblikk i disse spørsmålene på. Det er jo dessuten en fin metode å bruke i tillegg til mobiliseringen til leirene. Slike forberedelsesmøter har tidligere år blitt arrangert med bra resultat.

Følgende forslag til studier er ikke vedtatt i noe organ i forbundet: det er redaksjonens forslag. Vi har sjøl studert disse bøkene og synes de er bra både fordi de gir mye konkret kunnskap om Kina samtifig som de sti-

ller problemene og de politiske motsigelsene som fins i oppbygginga av det sosialistiske samfunnet.

Vi håper at leirdeltakerne i alle fall leser følgende to bøker før de drar på leiren:

Ole Bjørn Rongen: Kina (Pax 1979)

Røde Fane nr. I/79

Vi vil også anbefale alle å abonnere på/kjøre "Bejing Review". Dette er et kinesisk ukentlig tidsskrift som gir mye kunnskap om Kina på mange områder: Økonomi, vitenskap, kultur, politikk, historie, internasjonale spørsmål. Bladet gir også et godt innblikk i de diskusjonene som går i Kina. Bladet er billig å abonnere på og adressen er: GUOZI SHUDIAN, China publications centre, P.O. box 399, Peking, The Peoples Republic of China.

For de som ønsker en videre fordybning i prinsippene for oppbygginga av sosialismen anbefaler vi: Marx: Kritikk av Gothaprogrammet. Lenin: Bind I2 av Oktoberutgåva Stalin: Sosialismens økonomiske pro-

blemer(utgitt på Oktober)
Mao:Kritikk av Sovjetøkonomien(fins
dessverre bare på engelsk)

Når det gjelder utenrikspolitikken
mener vi at boka "Formann Maos teori
om dei tre verdene" er grunnleggande
for å forstå de viktigste prin-
sippene.
"Bejing Review" har ellers ukentlige
kommentarer og analyser av internasjo-
nale spørsmål.

HVOR MYE FORUTSETTES LEST FØR LEIRENE?
Det er en forutsetning for leirene at
alle, uansett forkunnskaper, skal kunne
delta i diskusjonene og få et skikkel-
lig utbytte av leirene. Innledningene
blir lagt opp slik at alle skal kunne
lære mye politikk. Det eneste som kre-
ves er interesse for Kina. Ingen bør
derfor unnlate å dra på leir fordi en
ikke har fått forberedt seg. Deres
men kan lite bør jo det være et godt
argument i seg sjøl for å dra på leir.

Redaksjonsmedlem

Til alle som er ferdig med utdanninga.

Partiet har oppfordra oss om å
henstille til alle våre medle-
mmer som nå blir ferdig med
sin utdanning om å søke om par-
ti medlemskap mens de fortsatt er
ved lærestedet. Ikke vent til du
kommer til et nytt sted.

Partiet har også oppfordra oss om
å henstille til alle som planlegge
å ta seg jobb som lærere eller ann
et om å søke seg til større steder

og byer der det fins organisert
partiarbeid. Dette er særlig viktig
i Nord-Norge. Erfaringene med f.eks
lærere som tror de skal få gjort
store ting i små fiskevær og bygde
i Nord-Norge viser klart at dette
ikke gagnar partiet. Partiet styres
mot alle romantiske ideer om at det
er mulig for en eller to kommunist
er å utrette noe særlig på slike
plasser. Derfor: søk dere til større
steder og byer der det fins org-
anisert partiarbeid fra før.

Red.

ER TRE VERDENER TEORIEN FEIL?

Svar til Erik

ERIK HADDE I FORRIGE NUMMER AV BLADET ET INNLEGG SOM STILTE FLER. SPØRSMÅLSTEGN VED 3.VERDENSTEORIEN.HAN HEVDA BL.A. AT KKP MED 3.VERDEN I HOVEDSAK MENER LANDA OG REGJERINGENE I DISSE LANDA, AT DE DERMED UTROPER KOMPRADORBORGERSKAPET TIL HOVEDKRAFT MOT IMPERIALISMEN.

HAN ARGUMENTERTE PÅ PRINSIPPIELT GRUNNLAG MOT Å GÅ INNFOR MILITERBEVILGNINGER TIL BORGERSKAPET I 3.VERDEN

Erik seier: "Det ser ut til at AKP(m-L) og KKP legger forskjellig innhold i begrepet tredje verden. Med den tredje verden mener AKP hovedsaklig frigjøringsbevegelser i Thailand, Burma, Palestina, Zimbabwe, Azaniamm.Dvs. folkelige bevegelser i land hvor folket ikke har makta, i land hvor derimot kompradorborgerskapet har makta og løper imperialistenes ærend.KKP legger på sin side tilsynelatende mest vekt på landa i den tredje verden,når de snakker omden tredje verden.De sier 3-VT at landa i den tredje verden er hovedkrafta mot imperialismen.Det ser ut til at KKPtenker mest iretning av OAU,FN,OPEC mm. når de snakker om dentredje verden Men fordi svært mange land er regjert av et kompradorborgerskap,vil 2"land" derfor bety det samme som et kompradorborgerskap."

Erik ser ut til å tru at det er KK syn at kompradorborgerskapet i den tredje verden utgjør hovedkraften mot imperialismen.I så fall ville KKP ha fjerna seg langt fra m-lm og forfakta en revisjonistisketeor Dessverre

Erik henviser til artikkelen i Folkets Dagblad (på norsk "Formann Mæås teori om dei tre verdene" Oktober 1978).E t studium av denne artikkelen viser at Erik tør feil.I en vurdering av klassekreftene innad i tredjeverden-landa sier KKP:"Det er sjølsagt kamper mellom ulike politiske krefter innafor landa i den tredje verda,sjølve i den tredje verda sjølve.Somme folk er revolusjonære og står fast for å gjennomføre den nasjonaldemokratiske revolusjonen.Andre er progressive og midtvegskøyrrarar av ulike merke.Nokre få er reaksjonære.Og det

finst til og med somme agentar for imperialismen og sosialimperialismen. Slike ting er uunngåeleg så lenge det finst klassar, så lenge det finst proletariat, bondestand og småborgarskap og eit mangefarga borgarskap og gods-eigar- og andre utbytarklasser."s.53

Tyder dette på at KKP vurderer kompradorborgerne som en hovedkraft? Dessuten: er det ikke nettopp KKP som i dag står i spissen for å isolere og bekjempe de farligste agentene for imperialismen i 3.verden? (Mengistu, Castro, Van Dong, Heng Samrin, Tarakki)

ER 3.VERDEN EN ENHET?

Samtidig med at KKP kjemper for å isolere agentene for imperialismen i den tredje verden, holder de fast ved at den tredje verden utgjør en enhet. Hvorfor? Fordi" ...når vi ser på eit spørsmål må vi først gripa tak i kjernen og hovudsida ved det, og sjå dei røynlige resultatane slik dei kjem fram i hovudoppgjeret for status. Same kva skilnader som finst mellom dei politiske vilkåra i landa i den tredje verda kan dei ikkje endre den grunnleggjande motseiinga mellom imperialismen og hegemonismen på den eine sida og landa og folka i den tredje verda på den andre.....Når vi dømer etter gjerningane deira og den almenne innrettinga i dei internasjonale politiske kampene om lag dei siste tretti år, er dei under kuanasjonane i Asia, Afrika og Latin-Amerika revolusjonære og progressive

når det gjeld kjernen og hovudsida deira, og dei er utan tvil hovudkrafta i den verdsomfemnande striden mot

imperialismen og hegemonismen".S.54.

Jeg tror Eriks uenighet med teorien om dei tre verdener bl.a. må ha sitt grunnlag i at han er i samsvar med KKP og AKP i synet på hva som er de viktigste motsigelsene i verden i dag. Det er avgjørende å skjønne at den grunnleggende motsigelsen i verden i dag hverken går mellom sosialisme og kapitalisme, eller mellom væpna frigjøringsbevegelser og imperialismen/sosialimp-

erialismen og verdens undertrykte folk og nasjoner.

Dersom Erik mente dette tror jeg også han ville hatt et mer nyansert syn på kompradorborgerskapets rolle i den 3.verden. Da ville han skjønnet at under visse omstendigheter og vilkår kan også kompradorborgerskapet kunne bli en alliert i kampen mot imperialismen. F.eks. var KKP's allianse med Guomindang av stor betydning for seieren over Japan og for grunnlegginga av proletarietets diktatur i Kina. Dette betød selvsagt ikke at Guomindang på noe tidspunkt var en hovedkraft i kampen mot imperialismen. Jeg vil anbefale Maos artikkel om "Nydemokratiet der han sier: " Uansett hvilke klasser, partier eller enkeltpersoner i en underkua nasjon som

slutter seg til revolusjonen, og uansett om de sjøl er klar over vitsen med det eller forstår det, så lenge de kjemper mot imperialismen blir revolusjonen deres en del av den proletarisk-sosialistiske verdensrevolusjonen, og de blir forbundsfeller med den. "Oktober 1977s. 12

PRINSIPIELT MOT SAMARBEID MED BORGERSKAPET I 3. VERDEN?

Erik argumenterer på prinsipielt grunnlag mot at kommunistene 3.verden land skal kunne støtte bevilgninger til landets militærvesen. Jeg er uenig i å vurdere dette som et prinsipielt spørsmål og mener at Eriks feilaktige vurdering av 3.verden her kommer klart til uttrykk. KKP har heller aldri gitt uttrykk for at de er prinsipielt for slike militærbevil-

gninger, slik Erik påstår. KKP blander seg av prinsipp ikke inn i andre partiers indre anliggender og legger aldri press på noe parti for å få tvinga gjennom si linje. KKP støtter andre partier på disse partienes eget grunnlag, så lenge dette grunnlaget er tufta på marxismen-leninismen-Mao Zedongs tenkning. At KKP nå også har partiforbindelser med det revisjonistiske partiet i Jugoslavia er opplagt feilaktig, men dette endrer ingenting ved det som er KKP's hovedlinje i deres samband med partier

Jeg er enig med Erik i at det ville være feilaktig å gå inn for å støtte shahens militærvesen i tida før han falt. Å gjøre det ville være reaksjonært fordi det ville bety å støtte eilinjene mot den progressive demokratiske revolusjonen i Iran. Men betyr det at kommunistene i Iran bør gjøre det samme i dag?

Faktum er at kommunistene i Iran vurderer den nåværende utviklinga i landet som i hovedsak progressiv. De stiller som en av sine hovedmålsettinger i dag å styrke den nasjonale uavhengighet en, særlig overfor Sovjet. Jeg har ikke kjennskap til hvilken politikk kommunistene i Iran har til militærbevilgninger. Men en ting er sikkert: å gå prinsipielt mot bevilgninger til det borgerlige nasjonale forsvaret ville være en politikk som ville tjene sosialimperialismen svært bra. Dersom Erik deler det synet at Iran trenger å styrke sin nasj-

onale uavhengighet så må han også ta konkret stilling til hvordan dette skal skje. Skal kommunistene, som er ganske svake, opprette sine egne forsvarstyrker på grensa mot Sovjet: dette må bli konsekvensen av Eriks syn. Ei slik linje er både urealistisk og reaksjonær-ei linje for å svekke den progressive utviklinga i Iran /splitte kommunistene fra folket og objektivt tjene sosialimperialismen.

Et annet aktuelt eksempel er Thailand. Jeg veit ikke hva kommunistene i Thailand mener, men jeg er overbevist om at dersom Vietnam trua med invasjon, ville kommunistene sett det som sin plikt å stille seg i spissen for en bredest mulig politisk og militær enhetsfront mot okkupasjonstruselen.

Dette er ingen hypotetisk diskusjon. Realitetene i verden i dag er at sosialimperialismen legger under seg land etter land og bruker i økende utstrekning militære middel for å oppnå sine mål. Det er ingen tvil om sosialimperialismen i dag har all mulig interesse av en splittet og i tillegg svært svak 3. verden. Det er ingen tvil om at dersom Eriks prinsipielle motstand mot militærbevilgninger blei gjennomført som ei politisk linje av kommunistene i 3. verden land ville det fungere utmerka som en invitasjon til sosialimperialistisk okkupasjon.

LEIF